

Arrest

nr. 159 945 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer 57158.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DELGRANGE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een toelating tot verblijf in. Op 17 augustus 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 04.06.2015 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(..)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Het is namelijk zo dat betrokkene, aangezien ze de Servische nationaliteit heeft, geen visum dient te vragen voor België. Ze moet wel voldoen aan de voorwaarden van artikel 6 van de wet van 15.12.1980: ze mag niet langer dan 90 dagen, berekend over een periode van 6 maand in België blijven. Dit is niet het geval.

Betrokkene denkt dat ze het voorwerp is geweest van een inreisverbod. Uit het administratief dossier blijkt dit niet. Met andere woorden, er is geen spoor terug te vinden van een inreisverbod voor mevrouw.

Betrokkene haalt aan deel uit te maken van de Albanese minderheid in Servië; ze spreekt geen Servisch en daardoor worden alle administratieve procedures uiterst ingewikkeld en volledig buiten proportie, zeker als alleenstaande vrouw.

Er zijn inderdaad spanningen in de Balkanregio en Presevo, waar mevrouw werd geboren, kent een Albanese minderheid, maar uit de site van Buitenlandse Zaken blijkt niet dat er gevaar bestaat voor personen van Albanese origine om naar Servië te reizen. Trouwens, mevrouw toont niet aan dat zij daar alleenstaande is. Aangezien zij sinds 23 jaar leefde en pas recent in België aankwam, is het goed mogelijk dat zij sinds nog familie en vrienden heeft. De bewering dat ze sinds alleenstaande is, wordt dus niet aangetoond met bewijzen. Daarenboven hoeft ze in Servië ook geen administratieve procedure op te starten; zij moet België lang genoeg verlaten om te voldoen aan de bovenvermelde voorwaarde voorzien in artikel 6 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene toont niet aan hoe de verplichting om zich in regel te stellen door tijdelijk België te verlaten, voor haar een schending betekent van artikel 8 van het EVRM.

Dit geldt eveneens voor artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wat niet wordt geschonden door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene."

1.2. Op 17 augustus 2015 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)' tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen 6 en 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2°: betrokkene verblijft langer in België dan de in artikel 6 bepaalde termijn. Het feit dat ze gehuwd is met een in België gevestigd persoon, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wegens gebrek aan belang. Zij betoogt in essentie dat het bestreden bevel genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet gegrond is.

2.2. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn, bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.4. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van den EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te beweren. Bovendien blijkt uit het bestreden bevel dat wel degelijk gemotiveerd wordt omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij nu daarin wordt gesteld: *"Het feit dat ze gehuwd is met een in België gevestigd persoon, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht"*

Het gegeven dat de verzoekende partij een beperkte en relatief korte tijd haar partner niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). *In casu* zijn er geen concrete elementen in het administratief dossier die suggereren dat de scheiding tussen de verzoekende partij en haar partner niet meer dan tijdelijk zal zijn.

De bestreden beslissing verhindert verder niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst tijdens de behandeling van de aanvraag. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij en haar partner gehuwd zijn in Servië op 22 januari 2015 zodat duidelijk blijkt dat de partner van de verzoekende partij geen problemen heeft om zich te begeven naar het herkomstland van de verzoekende partij. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij, net als haar partner, op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Er moeten derhalve zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangetoond vooraleer een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat kan worden aangenomen. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft bij haar partner, vormt op zich dus geen onoverkomelijke hinderpaal om dit gezinsleven, in casu tijdelijk, in het land van herkomst verder te zetten.

Uit het algemeen betoog aangaande haar verblijf in België en haar gezinsleven, blijkt immers niet dat haar partner niet minstens voor een gedeelte van de duur van de behandeling van de visumaanvraag via de bevoegde Belgische post, de verzoekende partij niet zou kunnen vergezellen, zo dit al gewenst is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte benadrukt de Raad dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet. Om dezelfde reden wordt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk gemaakt.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2015.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis, 10, 12bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 10 van de Vreemdelingenwet:

« § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...) »

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...) »

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet :

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : (...) »

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; »

Artikel 9bis §1 al. 1 luidt als volgt :

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. »

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine », en de RvS verder benadrukt dat het is niet hetzelfde is als « force majeure » (RvS, arrest n° 88.076 van 20 juni 2000).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Artikel 8 EVRM en 7 van het Handvest beschermen het recht op familieleven. Een beperking tot dat recht moet het proportionaliteitsbeginsel eerbiedigen.

Het proportionaliteitsbeginsel stelt dat de mate van inbreuk op het individueel belang vanuit een bepaalde maatregel proportioneel moet zijn ten opzichte van het beoogde legitieme doel van die maatregel. In het bijzonder dient de inbreuk nooit groter te zijn dan noodzakelijk is voor het beoogde doel.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission

de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Uw Raad heeft ook gesteld dat de administratie "reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce." (RvV arrest nr 14.727 van 31 juli 2008 ; RvV nr 35 100 van 30 november 2009).

1. EERST ONDERDEEL

Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij geen visum dient aan te vragen om toegelaten te worden tot het verblijf op basis van een gezinshereniging met haar echtgenote: "Daarenboven hoeft ze in Servië ook geen administratieve procedure op te starten ; zij moet België lang genoeg verlaten om te voldoen aan de bovenvermelde voorwaarde voorzien in artikel 6 van de wet van 15.12.1980."

Deze motivering is duidelijk niet passend.

Ten eerste, lijkt de motivering van de bestreden beslissing betrekking te hebben tot het "kort verblijf" (artikel 6 van de Vreemdelingenwet), hoewel de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsvergunning van meer dan 3 maanden.

Ten tweede, is het strijdig met de motivering, bevat in dezelfde beslissing, volgens dewelke de verzoekende partij naar haar land van herkomst dient terug te keren om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving, en de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij de ingeroepen "buitengewone omstandigheden" heeft onderzocht ("Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst (...)"), wat een analyse lijkt te zijn onder artikel 12bis par. 1, tweede lid, 3° (dat een uitzondering vormt tot de aanvraag van een visum vanuit het buitenland).

Ten derde, rusten de bestreden beslissingen op een manifeste appreciatiefout, en een gebrek aan zorgvuldigheid en motivering, daar de verwerende partij gaat ervan uit dat de verzoekende partij in Servië geen "administratieve procedure" hoeft op te starten. Het is nochtans duidelijk dat het indienen van een aanvraag tot lang-verblijf voorafgaande administratieve stappen en procedures met zich meebrengt, tenminste voor het verkrijgen van de vereiste documenten.

2. TWEEDE ONDERDEEL

Noch de bijlage 15quater, noch het bevel om het grondgebied te verlaten getuigen van een zorgvuldige en alomvattend analyse van het familieleven van de verzoekende partij in België, en een passende motivering omtrent dat familieleven, en omtrent de proportionaliteit van deze maatregelen. Volgens de bestreden beslissingen zal verzoekende partij nochtans gescheiden moeten zijn van haar echtgenoot, voor een onbepaalde duur.

Een zorgvuldige en alomvattend analyse, en een passende motivering daaromtrent, is nochtans vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, door artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest en door het proportionaliteitsbeginsel, alleen of gepaard met de motiveringsplichten.

In haar aanvraag tot verblijf stelde de verzoekende partij het volgende :

"Mijn cliënten vragen in dit kader het voordeel van het recht op gezinshereniging, welk zij putten uit de Richtlijn 2003/86 met betrekking tot de gezinshereniging en meer in het bijzonder de artikelen 5 tot 7. In dit kader wensen mijn cliënten bovendien te laten gelden dat een weigering van de verblijfsvergunning een buiten proportie inmenging zou betekenen in hun recht tot gezinshereniging, en in het genot van hun fundamenteel recht op een gezinsleven, beschermd door de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

(...)

Betreffende de buitengewone omstandigheden, indien vereist, wensen mijn cliënten de volgende elementen te laten gelden. Mevrouw (...) maakt deel uit van de Albanese minderheid in Servië. Zij spreekt geen Servisch. Daardoor worden alle administratieve procedures voor haar overdreven ingewikkeld gemaakt. U bent zeker op de hoogte van de bijzonder gespannen etnische toestand die thans prevaleert in de Balkanregio. Deze heropflakking van de etnische spanningen gedurende de laatste maanden waren het voorwerp van een belangrijke mediativering. Als zijnde Albanees sprekende,

a fortiori als alleenstaande vrouw die niet vergezeld is van haar echtgenoot, maakt de toestand van mijn cliënte dergelijke administratieve procedures uiterst ingewikkeld en volledig buiten proportie.

Inderdaad, in de analyse van deze buitengewone omstandigheden, en het disproportioneel karakter van een eventuele verplichting tot terugkeer naar haar land van oorsprong, dank ik u om rekening te willen houden met deze elementen. Het blijkt inderdaad dat een procedurele verplichting tot terugkeer, wanneer het recht op gezinshereniging voldoende bewezen is, in tegenstrijd schijnt te zijn met het proportionaliteitsprincipe en van de beschikkingen die werden ingeroepen tot staving van dit verzoek, en meer in het bijzonder artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Een dergelijke inmenging wordt in concreto geanalyseerd en niet alleen rekening houdend met de doelstelling die wordt nagestreefd door de wetgever.

Daaromtrent wens ik te benadrukken dat mijn cliënten alle wettelijke voorwaarden vervullen om hun recht op gezinshereniging te mogen oefenen. Ik dank u er om met het status van vluchteling van Meneer rekening te houden, alsook met de talrijke stukken die aantonen "dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen".

In bijlage zal u het geheel van documenten vinden die huidige aanvraag staven."

De verwerende partij heeft de voorgelegde documenten niet onderzocht, en houdt geen rekening met het feit dat alle wettelijke voorwaarden vervuld zijn zodat verzoekende partij recht heeft op verblijf. Zo'n analyse is nochtans vereist om de gevolgen van de bestreden beslissingen op het familieleven en proportionaliteit van de beslissingen passend te evalueren.

Uw Raad:

« Het bestuur was op de hoogte van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7.01.2010, nr. 36 715) ;

« De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8.07.2010, nr. 46 048) ;

« Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035);

Dit geldt niet alleen voor de bevelen om het grondgebied te verlaten, maar ook voor de beslissing die een machtiging tot verblijf weigert, aangezien deze beslissing verhindert de eisende partij om haar familieleven vrij verder te zetten.

De verwerende partij moet een zeer zorgvuldige analyse uitvoeren van de individuele situatie van de betrokkenen. Dat is niet het geval geweest.

Artikel 8 EVRM verplicht « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause » ; « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (RvV nr 139 759, 26.02.2015);

« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (RvV 25.10.2013, nr 112 862);

Verwerende partij gaat gewoon ervan uit dat een de verwijdering van het grondgebied maar tijdelijk zal zijn en bijgevolg dat er geen breuk is in de familiale relaties. Nochtans brengt zo'n verwijdering een duidelijke breuk in de familiale relaties, al dan niet tijdelijk, voor een onbepaalde duur. Verwerende partij verwijst daaromtrent naar algemene beweringen en rechtspraak, maar niet op concrete elementen die laten toe te denken dat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet voor meerdere maanden, of meer, gescheiden zullen zijn. Er is wel sprake van een breuk in de familiale relaties.

Verwerende partij identificeert bovendien geen concrete belang voor "de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land". De bestreden beslissingen vormen nochtans inmengingen in het recht op familieleven van de verzoekende partij, daar deze beslissingen hebben als gevolg dat de verzoekenden partij en haar echtgenoot gescheiden zullen zijn. Zo'n inmenging moet rechtvaardigd worden door concrete elementen van het individueel geval. Dat is duidelijk niet het geval in de bestreden beslissingen, en men ziet niet welk concreet belang de verwerende partij tracht te beschermen.

De motivering van de bijlage 15quater is noch passend noch afdoende. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt bovendien geen motivering ten aanzien van het familieleven.

De nationale rechtsnormen, en meer bepaald artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, dienen geïnterpreteerd en toegepast te worden in overeenstemming met de Richtlijn 2003/86 van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, die bedoeld is om het “gezinshereniging te bevorderen” (HJEU, Charkoun, 4 maart 2010, in zaak C-578/08, par. 47).

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 benadrukt het belang om met alle elementen rekening te houden :

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of nietverlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het Hof van Justitie heeft deze alomvattende analyse al benadrukt.

In het arrest Parlement c. Raad van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) stelde het Hof : “Evenwel zij eraan herinnerd dat, zoals blijkt uit artikel 17 van de richtlijn, de duur van het verblijf in de lidstaat slechts één van de factoren is waarmee de lidstaat rekening moet houden bij het onderzoek van een verzoek en dat een wachttijd niet kan worden opgelegd zonder in bijzondere gevallen rekening te houden met alle relevante factoren.”

De Commissie heeft op 3 april 2014 richtsnoeren bekendgemaakt, “voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging”, waarin zij deze alomvattende analyse meermaals benadrukt (wij onderstrepen):

“De Commissie benadrukt dat de bepalingen in hoofdstuk V moeten worden gelezen in het licht van de beginselen die zijn opgenomen in artikel 5, lid 5, en artikel 17. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging door vluchtelingen moeten de lidstaten derhalve in ieder individueel geval alle betrokken belangen op evenwichtige en redelijke wijze beoordelen en daarbij terdege rekening houden met de belangen van kinderen⁷⁰. Een factor mag afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden, maar dient altijd in aanmerking worden genomen als een van de relevante elementen⁷¹.”

“De volgende beginselen moeten worden geëerbiedigd: alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soortgelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen. De lidstaten moeten expliciet vermelden waarom zij een verzoek afwijzen¹⁰⁰.”

De procedurele voorwaarden, zoals die volgens dewelke een visum dient aangevraagd te worden vanuit het buitenland, en zoals die volgens dewelke verzoekende partij het grondgebied voor 3 maanden zou moeten verlaten, zijn geen absolute voorwaarden, in tegenstelling tot het standpunt dat de verwerende partij lijkt te verdedigen in de bestreden beslissing.

Een alomvattende analyse diende gevoerd te worden, rekening houdend met het al dan niet vervullen van de voorwaarden “ten gronde” voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Deze analyse werd nochtans niet gevoerd door de verwerende partij, die zich beperkt tot beschouwingen met betrekking tot waar, wanneer, en hoe de aanvraag ingediend zou moeten te worden.

In het arrest Parlement c. Raad stelt het Hof trouwens ook dat deze verplichting om een alomvattende analyse te voeren uit de Richtlijn vloeit, en ook het fundamentele recht op familieleven : “Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen.”

Verwerende partij kan niet gevolgd worden daar de motivering beperkt is tot procedurele beschouwingen.

De inbreuk in het familieleven van de verzoekende partij is trouwens duidelijk groter dan wat noodzakelijk is voor het belang dat de verwerende partij zou willen beschermen (en dat niet bepaald wordt in de bestreden beslissingen).

De schendingen van de hierboven vermelde rechtsnormen is duidelijk, net als de rechtsreekse werking van de Richtlijn 2003/86.

3. DERDE ONDERDEEL

De bestreden beslissingen zijn niet gemotiveerd op een passend en afdoende manier, daar de aanvraag 9bis niet onderzocht werd.

De aanvraag stelt nochtans : "In hoofddorde dienen mijn cliënten een aanvraag tot verblijfsvergunning in op grond van de artikelen 10 en volgende van de wet van 15 december 1980. Ondergeschied, wordt deze aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning ingediend in toepassing van artikel 9bis van dezelfde wet."

De bestreden beslissingen houden geen motivering omtrent deze 9bis-aanvraag. Die is bijgevolg tot op heden steeds hangend. De bijlage 15quater houdt met deze aanvraag geen rekening, en verwijst zelfs niet naar artikel 9bis, en het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen hoewel deze 9bis-aanvraag steeds hangend was.

Dit vormt een duidelijke schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplichten."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 9bis, 10, 12bis, 62, 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikel 8 EVRM;*
- artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, de administratie serieus en zorgvuldig werk en ook van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het proportionaliteitsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder vooreerst gelden dat bij lezing van het
5/12

inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enige middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In een antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

6/12

“Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Het is namelijk zo dat betrokkene, aangezien ze de Servische nationaliteit heeft, geen visum dient te vragen voor België. Ze moet wel voldoen aan de voorwaarden van artikel 6 van de wet van 15.12.1980: ze mag niet langer dan 90 dagen, berekend over een periode van 6 maand in België blijven. Dit is niet het geval.

Betrokkene denkt dat ze het voorwerp is geweest van een inreisverbod. Uit het administratief dossier blijkt dit niet. Met andere woorden, er is geen spoor terug te vinden van een inreisverbod voor mevrouw. Betrokkene haalt aan deel uit te maken van de Albanese minderheid in Servië; ze spreekt geen Servisch en daardoor worden alle administratieve procedures uiterst ingewikkeld en volledig buiten proportie, zeker als alleenstaande vrouw. Er zijn inderdaad spanningen in de Balkanregio en Presevo, waar mevrouw werd geboren, kent een Albanese minderheid maar uit de site van Buitenlandse Zaken blijkt niet dat er gevaar bestaat voor personen van Albanese origine om naar Servië te reizen. Trouwens, mevrouw toont niet aan dat zij daar alleenstaande is. Aangezien zij sinds 23 jaar leefde en pas recent in België aankwam, is het goed mogelijk dat zij sinds nog familie en vrienden heeft. De bewering dat ze sinds alleenstaande is, wordt dus niet aangetoond met bewijzen. Daarenboven hoeft ze in Servië ook geen administratieve procedure op te starten; zij moet België lang genoeg verlaten om te voldoen aan de bovenvermelde voorwaarde voorzien in artikel 6 van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene toont niet aan hoe de verplichting om zich in regel te stellen door tijdelijk België te verlaten, voor haar een schending betekent van artikel 8 van het EVRM. Dit geldt eveneens voor artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wat niet wordt geschonden door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene.”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging na grondig

7/12

en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar specifieke situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Hierbij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris alle door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde argumenten, in concreto onderzocht en gemotiveerd om welke reden er geen buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Verzoekende partij voert in het eerste onderdeel van het middel in het bijzonder aan dat de motivering niet passend is aangezien de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij noch een visum dient aan te vragen, noch een administratieve procedure dient op te starten om toegelaten te worden tot verblijf op basis van gezinshereniging.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de kritiek van verzoekende partij gebaseerd is op een foutieve lezing van de motieven van de beslissing, en een verkeerde interpretatie van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing expliciet aangegeven dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving, en zodoende niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris wijst verzoekende partij er hierbij uitdrukkelijk op dat zij, die de Servische nationaliteit heeft, geen visum dient te vragen voor België. Ze moet wel voldoen aan de

voorwaarden van artikel 6 van de Vreemdelingenwet: ze mag niet langer dan 90 dagen, berekend over een periode van 6 maanden, in België verblijven.

Aangezien verzoekende partij op heden langer in België verblijft, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris volledig terecht dat verzoekende partij op heden niet voldoet aan voormelde vereisten van artikel 6 van de wet.

Mits het respecteren van artikel 6 van de Vreemdelingenwet kan zij naderhand zonder visum terugkeren naar België en hier een aanvraag voor toelating tot verblijf indienen in toepassing van artikel 12bis, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van

8/12

een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; 4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

Verzoekende partij haar kritiek berust dan ook duidelijk op een verkeerde lezing van de motieven van de beslissing, en kan niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een tegenstrijdige motivering.

Evenmin toont verzoekende partij aan dat zij wel een administratieve procedure zou moeten opstarten in Servië. Wederom weze het herhaald dat verzoekende partij geen visum dient aan te vragen voor België. Ze moet echter wel voldoen aan de voorwaarden van artikel 6 van de Vreemdelingenwet en zodoende niet langer dan 90 dagen, berekend over een periode van 6 maanden in België, verblijven.

Volledigheidshalve laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan.

Verzoekende partij toont in haar uiteenzetting geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet passend is.

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat noch de bijlage 15quater, noch het bevel om het grondgebied te verlaten getuigen van een zorgvuldige en alomvattende analyse van het familieleven van verzoekende partij in België en een passende motivering omtrent dat familieleven en omtrent de proportionaliteit van deze maatregelen. Verzoekende partij meent dat dit nochtans wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest en door het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij beweert bovendien dat verweerder de door verzoekende partij voorgelegde documenten niet heeft onderzocht.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij voorhoudt dat geen zorgvuldige analyse zou zijn uitgevoerd van de individuele situatie van de betrokkene; zij gaat volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen die op de concrete situatie van verzoekende partij betrekking hebben.

Op de verschillende elementen die door verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, is duidelijk geantwoord in de onontvankelijk; verzoekende

9/12

partij toont niet anders aan. Zij geeft zelfs niet eens aan met welke documenten of elementen aangevoerd in de aanvraag in concreto geen rekening zou zijn gehouden.

Haar betoog dat alle wettelijke voorwaarden vervuld zijn, gaat evenzeer voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. In casu stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, zodat haar verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Geenszins zijn alle wettelijke voorwaarden vervuld.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar specifieke situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Verzoekende partij houdt vervolgens een schending voor van artikel 8 EVRM doordat de verwijdering van het grondgebied een duidelijke breuk in de familiale relatie met zich meebrengt.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verweerder laat gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening zou zijn toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris, geen afbreuk doet aan de terechte motivering van de bestreden beslissing. Het is niet omdat verzoekende partij het niet eens is met deze motieven, dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat de verplichting om terug te keren niet in disproportionaliteit staat t.a.v. het recht op een gezinsleven, en dat deze verplichting geen breuk betekent van de familiale relaties doch slechts een eventuele tijdelijke verwijdering.

Zie in die zin:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen en dat een beoordeling in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het privé- of gezinsleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

Verweerder verwierp deze elementen op goede gronden als een buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zoals gesteld in de bestreden beslissing, in wezen enkel inhoudt dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten. Zij heeft immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen

10/12

het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- of gezinsleven van verzoekster in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoekster dit met haar betoog niet aan. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familie en sociale en professionele contacten en het privé- of gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).”(R.v.V. nr. nr. 151 416 van 31 augustus 2015, markering toegevoegd).

In casu beperkt verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog, zonder dat zij in concreto aantoont dat er hinderpalen zouden bestaan die het onmogelijk maken het normaal en effectief gezinsleven elders uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partij toont niet aan dat er een positieve verplichting rust op de Belgische Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Verweerder laat gelden dat een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat verweerder geen concreet belang identificeert voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren, doch wel aan de hand van artikel 8, eerste lid EVRM.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

11/12

Met verwijzing naar de bespreking van de kritiek hierboven, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verder voert verzoekende partij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen motivering inhoudt ten aanzien van het familieleven. Verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat artikel 8 EVRM noch artikel 7 van het Handvest, en ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhouden.

Zie ook:

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

"Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat." (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Uit de bespreking hierboven blijkt ook afdoende dat verzoekende partij geen schending van dit artikel 8 aannemelijk maakt.

Verweerder wijst er nog op dat in de onontvankelijkheidsbeslissing expliciet gemotiveerd werd inzake de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, en deze motieven op geen enkele manier weerlegd worden door verzoekende partij.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, en een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten genomen nu diende te worden vastgesteld dat verzoekende partij langer in België verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn. De motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volstaat om de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten afdoende te ondersteunen.

Verzoekende partij verwijst voorts naar artikel 17 van de Richtlijn 2003/86.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de Richtlijn 2003/86 geen directe werking heeft. Verzoekende partij kan zich slechts op dienstige wijze beroepen op een schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Dit wordt door verzoekende partij op geen enkele manier aangetoond.

Zie in die zin:

"Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

12/12

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan." (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)

Het tweede onderdeel van het enig middel kan evenmin worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor de bestreden beslissing een schending vormt van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht aangezien deze geen motivering inhoudt omtrent art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing uitsluitend betrekking heeft op de aanvraag voor toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, en enkel hierover uitspraak werd gedaan.

De kritiek van verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing, die los staat van de beslissing op grond van artikel 9bis van de wet.

Het derde onderdeel kan evenmin worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

3.4. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de motivering niet passend is en zelfs tegenstrijdig omdat enerzijds wordt gesteld dat zij slechts moet terugkeren naar haar land van herkomst om zich in regel te stellen met het bepaalde van artikel 6 van de vreemdelingenwet en anderzijds dat wel een onderzoek wordt gevoerd naar de buitengewone omstandigheden waarbij gesteld wordt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Tevens getuigt de bestreden beslissing van een manifeste appreciatiefout waar zij oordeelt dat verzoekende partij geen administratieve procedure dient op te starten in het land van herkomst terwijl dit juist het doel is van de aanvraag tot lang verblijf.

3.5. De aanvraag om toelating tot verblijf van 4 juni 2015 werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 10 van dezelfde wet gestelde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfsaanvraag in regel in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland.

Hierop zijn echter een aantal uitzonderingen voorzien, zoals blijkt uit het gestelde van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

De in 1° tot 4° van artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgesomde uitzonderingen staan los van elkaar. *In casu* blijkt echter dat de verwerende partij de uitzonderingen door elkaar haalt en stelt dat hoewel de verzoekende partij thans niet voldoet aan de voorwaarde dat zij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, zij slechts dient terug te keren naar haar land van herkomst en derhalve België lang genoeg moet verlaten om opnieuw te voldoen aan de voorwaarde van artikel 6 van de Vreemdelingenwet waarna zij kan terugkeren en haar aanvraag in België kan indienen.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar aanvraag en daaropvolgende beslissing niet voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarde dat zij gemachtigd is tot een verblijf van maximaal drie maanden opdat het haar is toegelaten haar aanvraag in België in te dienen. Om die reden heeft de verzoekende partij haar aanvraag gebaseerd op artikel 12bis, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat zij aangegeven heeft dat er volgens haar uitzonderlijke omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Door evenwel te motiveren dat zij geen aanvraag in het land van herkomst dient in te dienen, maar in het land van herkomst moet wachten tot zij opnieuw voldoet aan de voorwaarden van artikel 6 van de vreemdelingenwet waarna zij kan terugkeren naar België om alhier haar aanvraag in te dienen, antwoordt de verwerende partij niet op de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden én verplicht zij de verzoekende partij bovendien om te wachten met het indienen van een aanvraag tot lang verblijf, terwijl, zoals de verzoekende partij zelf stelt, het net de bedoeling is van haar aanvraag in te dienen om antwoord op haar vraag tot gezinshereniging te krijgen. Daarenboven kan de verzoekende partij ook gevolgd worden in haar stelling dat de motivering tegenstrijdig is nu enerzijds wordt gesteld dat de verzoekende partij geen aanvraag in het herkomstland dient in te dienen en anderzijds gesteld wordt dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM is omdat de terugkeer om “aldaar een machtiging aan te vragen” (eigen onderlijning) niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

In zoverre de verwerende partij toch meent dat geantwoord werd op de aangehaalde buitengewone omstandigheden dient vastgesteld dat verzoekende partij in haar aanvraag ondermeer aangaf dat zij omwille van haar etnische achtergrond en het feit geen Servisch te spreken problemen zou ondervinden bij het doorlopen van de administratieve procedure ginds. De motivering dat: *“Er zijn inderdaad spanningen in de Balkanregio en Presevo, waar mevrouw werd geboren, kent een Albanese minderheid, maar uit de site van Buitenlandse Zaken blijkt niet dat er gevaar bestaat voor personen van Albanese origine om naar Servië te reizen. Trouwens, mevrouw toont niet aan dat zij daar alleenstaande is.”* kan bezwaarlijk als afdoend antwoord op dit argument van de verzoekende partij aanzien worden omdat verzoekende partij niet stelt dat het voor haar moeilijk is om af te reizen naar het herkomstland maar wel dat het haar omwille van haar etnische achtergrond en het feit dat zij geen Servisch spreekt moeilijk wordt gemaakt bij het doorlopen van de administratieve procedure daarginds.

Het betoog van de verwerende partij ontwikkeld in de nota kan gelet op voorgaande bespreking niet overtuigen.

3.6. Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak tot verder onderzoek van de overige middelonderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp of dient verworpen te worden. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2015.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER